

[Waldorff]

de, ikke var nogen trussel. Det var en åbenlys trussel, at man ville springe fra forligsaftaler og i hvert tilfælde ikke ville lægge ryg til yderligere forlig, hvis regeringen benytter det flertal, der faktisk er til stede i folketinget, til langt, langt mere vidtgående indgreb over for A. P. Møller end det, der har været talt om. Det var en utilsløret trussel imod socialdemokratiet, og jeg mener, at det vil være rart at få at vide, hvordan socialdemokratiet har tænkt sig at forholde sig til det. Vil man udnytte det flertal, der er, for vidtgående indgreb over for de nuværende bevilingshavere, eller vil man bøje sig for CD og kristeligt folkeparti?

Jeg vil godt gøre opmærksom på, at hvis vi skal stole på den socialdemokratiske ordfører, hr. Preben Steen Nielsen, så er det altså forkert, hvad hr. Erhard Jakobsen sagde, at ekspropriationsdiskussionen totalt var afvist. Med vanlig socialdemokratisk forsigtighed fik hr. Preben Steen Nielsen faktisk sagt, at det ikke i dag var nødvendigt at gå ind i konkrete overvejelser omkring ekspropriation, men at sådanne overvejelser måtte afhænge af resultatet. Det vil sige – sådan må man forstå den socialdemokratiske ordfører – at hvis man ikke i forhandlingerne opnår et tilfredsstillende resultat – vi kan komme tilbage til, hvad det så er – så er socialdemokratiet altså åbent over for ekspropriationsmuligheden.

Fordele og ulemper fik vi, som det er sagt, ikke noget at vide om. Jeg vil godt sige noget om det, som er ulemper ved den eksisterende koncession, og som ville være åbenlyse og helt nødvendige fordele ved at gribe ind over for den nuværende koncession i form af at fratage A. P. Møller eneretsbevillingen.

En langsigtet energiplanlægning er umulig, hvis den skal foregå fornuftigt, uden at der sker ændringer af den koncession, som A. P. Møller har. Det, som man skal bruge en langsigtet energiplanlægning til, er ikke bare at sikre den vedvarende energi, som om 50 år vil være det, som vi altovervejende må bygge vores energiforsyning på. Det drejer sig i meget høj grad om at sikre energiforsyningen i den mellemliggende periode, og det er især relevant at tale netop om de første 30 år i det næste århundrede. Det er i det tidsrum, man for alvor vil kunne komme til at mærke knapheden på de traditionelle ressourcer. Det vil sige, at det danske samfund

har brug for en planlægning af udnyttelsen af egne energiråstoffer, som i meget høj grad ligger i det tidsrum, altså de første 30 år af det næste århundrede, og det er, som også hr. Kalnæs har været inde på, i direkte modstrid med den opfordring, der ligger i den nuværende koncession til A. P. Møller om at tømme Nordsøen for ressourcerne senest år 2012. Man skulle være idiot – og man kan sige meget om dem, men idioter er de i hvert fald ikke nede på Esplanaden – man skulle være idiot, hvis man med en udløbsdato, der hedder år 2012, ikke sørgede for inden den dato at få trukket alt op, hvad der overhovedet rentabelt, kommercielt rentabelt, kan trækkes op af Nordsøen.

Det betyder et klart brud med et af de afgørende punkter i en langsigtet energiplanlægning. Det ville have været rimeligt, om energiministeren havde prøvet at kommentere disse ting og havde sagt: hvad er hovedtendenserne i vores energiplanlægning, og hvordan passer de sammen med koncessionen? Det er en af de helt centrale ting i forbindelse med fordele ved en ekspropriation, for det er klart, at en grundlæggende ændring af disse ting formentlig kun kan ske igennem en ekspropriation.

De olieressourcer, vi taler om, er af ganske betydelig størrelse. Det drejer sig om olie- og gasressourcer – i dag konstaterede og i høj grad sandsynliggjorte reserver – på 240 mill. t olieækvivalenter. Det er reserver, som kan dække 40 pct. af vores energiforsyning i en periode på 25 år. Det er også sandsynliggjort fra DeGolyer & MacNaughtons side, at der er tale om betydelig større reserver i Nordsøen, sådan at de 40 pct. i virkeligheden vil kunne dække et større tidsrum, nemlig op mod 35–40 år. Jeg mener, det må være klart – og det skal siges – at de partier og politikere, som overlader sådanne ressourcer til private kapitalgrupper, vil have miskrediteret sig over for befolkningen for tid og evighed. Det er ikke sikkert, det gør så stort indtryk på dem, for det er jo sket i forvejen.

Den anden side af koncessionen, som er helt afgørende, er de økonomiske vilkår. Man kan sige meget om de gode intentioner i det, som vi har hørt om regeringens oplæg. Jeg mener klart, at det er energipolitisk utilfredsstillende, og jeg mener klart, at selv om regeringen står fast på sit udspil, vil det føre til det juridiske tovtrækkeri, som flere har